

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 75. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137150698896/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

XIII

«Lynglærken kun Gravmelodier sjunger.»

S.S. Blicher

Den jyske Halvøe eier ikke blot de samme Naturskønheder, som *Sjælland* og *Fyen* frembyde: delige Bøgeskove og duftende Kløvermarker tæt ved den salte Søe; men den eier tillige en vild, en øde Natur i de lynggroede Heder og vidt udstrakte Moser. Øst og Vest ere forskjellige som det grønne saftfulde Blad og den hvidgraae Tang paa Strandbredden. Fra *Marselisborg-Skove* til Skovene Syd for *Colding-Fjord* er Landet rigt og blomstrende: det er den danske Natur i sin Storhed. Her hæver «Himmelhjergets» sig med sit Vildnis af Krat og Lyng, herfra seer man det rige Landskab med Skove og Indsøer, ned til det brusende Kattegat.

Vestkysten derimod staaer uden Træer, uden Buske, kun med hvide Sandbanker ved et stormende Ocean, der pidsker med Sandflugt og skarpe Vinde den døde, sørgelige Kyst. Mellem disse Contraster, som Øst- og Vestkyst frembyde, Hesperien og Siberien, ligger den store, lynggroede Hede, der fra *Lynborg Sand* strækker sig til *Skaagens Rev*. Intet Hegn viser her de begrændsede Eiendomme. I de krydsende Hjulspor maa Du søge Biveiene. Forknyttede Ege med hvidgrønt Mos til de yderste Grene voxer henad Jorden, som frygtede de for Storm og Havgusser. Som et nomadisk Folk, men uden Hjorder, drage her de saakaldte Natmænds-Folk om, med deres indbyrdes Sprog og Ceremonier. Pludseligt viser sig midt i Hedeørkenen en Coloni, et andet fremmed Folk, tyske Udvandrede, som ved Vindskibelighed nøde den magre Egn til Frugtbarhed.

Fra *Veile* vilde *Otto* lægge Veien op over *Viborg*, som den lige og korteste, til *Bedstefaderens Gaard*, der laae mellem *Nisumfjord* og *Lemvig*.

De første Tuer med Lyng tiltalte ham som kjære Barndoms Venner. De smukke Bøgeskove laae bagved, Hedestrækningen begyndte, men Heden var *Otto* kjær; det var denne Natur, der stod som Grundlag for mange kjære Erindringer.

Landet heinede sig meer og meer, med brune, uoverseelige Høie.